Sygn. akt I ACa 280/18

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Suter
Sędziowie	:	SA Dariusz Małkiński SO del. Grażyna Wołosowicz (spr.)
Protokolant	:	Małgorzata Sakowicz - Pasko

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2018 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa ***(...) S.A. w W.***

przeciwko ***R. G.***

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 15 grudnia 2017 r. sygn. akt I C 1638/16

oddala apelację.

(...)

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej R. G. jako poręczycielki wekslowej kwoty 175.445,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych

Pozwana R. G., podnosząc zarzut przedawnienia oraz kwestionując prawidłowość wypełnienia weksla oraz ważność deklaracji wekslowej, domagała się oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 175.445,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w stosunku rocznym liczonymi od 27 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty. Zasądził też od pozwanej na rzecz powoda kwotę

15.990 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ten ustalił, że w dniu 30 maja 2005 r. w B. M. G., jako kredytobiorca zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (...) w Ł. (aktualna nazwa (...) S.A.), jako kredytodawcą, umowę kredytu w rachunku bankowym nr (...). Zgodnie z umową (...) udzielił kredytobiorcy kredytu w rachunku bieżącym w kwocie 100 000 złotych z przeznaczeniem na finansowanie prowadzonej działalności gospodarczej/wykonywanie wolnego zawodu (§1 ust. 1 umowy). Umowa wchodziła z życiem z dniem podpisania (§ 1 ust. 2 umowy). Termin spłaty kredytu wynosił 12 miesięcy licząc od dnia postawienia kredytu do dyspozycji kredytobiorcy (§ 1 ust. 2 umowy).

(...) stawiał do dyspozycji kredytobiorcy kredyt w dniu roboczym następnym po dniu, w którym zostawały ustanowione wszystkie zabezpieczenia kredytu (§ 2 ust. 1 umowy).

Wykorzystywany Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 11,85% w stosunku rocznym (§5 ust. 1 umowy). Od kwoty niewykorzystanego kredytu pobierana była prowizja w zmiennej wysokości, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 3% w stosunku rocznym (§5 ust. 2 umowy). Stopa procentowa kredytu oraz wysokość prowizji mogła ulec zmianie w okresie trwania umowy (§5 ust. 3 umowy). Zmiana wysokości prowizji, oprocentowania kredytu mogła nastąpić w przypadku zmiany co najmniej jednego z następujących parametrów finansowych runku pieniężnego i kapitałowego: 1) oprocentowania lokat międzybankowych, 2) rentowności banków skarbowych, obligacji Skarbu Państwa, 3) stopy oprocentowania kredytu lombardowego NBP, 4) stopy oprocentowania kredytu redyskontowego NBP, 5) stopy rezerwy obowiązkowej ustalanej przez NBP, 6) wskaźnika inflacji ogłaszanego przez Prezesa GUS (§5 ust. 4 umowy). Wysokość obowiązującej stopy procentowej oraz prowizji, o których mowa w ust. 1 i 2 podawana była do publicznej wiadomości w „Tabeli Stóp Procentowych (...)" oraz „Taryfie prowizji i opłat bankowych" dostępnej w placówkach oraz na stronach internetowych (...) (§5 ust. 5 umowy). O każdej zmianie oprocentowania (...)zawiadamia Kredytobiorcę i Poręczycieli na piśmie. Informacja na temat obowiązującego oprocentowania Kredytu miała być podawana również do wiadomości w placówkach na stronach internetowych (...) oraz za pośrednictwem (...)(§5 ust. 6 umowy).

Bank naliczał odsetki od wykorzystanej kwoty kredytu za każdy dzień, według stóp procentowych obowiązujących w czasie trwania Umowy. Do obliczenia odsetek przyjmowano, że rok liczy 365 dni (§6 ust. 1 umowy). Od niewykorzystanej kwoty kredytu (...) pobierał prowizję za każdy dzień, w wysokości obowiązującej w czasie trwania umowy (§6 ust. 2 umowy). Odsetki i prowizja były naliczane i pobierane w okresach miesięcznych licząc od dnia postawienia kredytu do dyspozycji (§6 ust. 3 umowy). Kredytobiorca upoważnił (...)do comiesięcznego obciążania rachunku wskazanego w §1 ust. 1 umowy, kwotą naliczonych należnych z tytułu udzielonego kredytu, odsetek i prowizji od niewykorzystanej kwoty kredytu (§6 ust. 4 umowy). Prawne zabezpieczenie kredytu, a także innych związanych z tym należności stanowiły: 1) weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową, 2) pełnomocnictwo do dysponowania rachunkiem bankowym numer (...) prowadzonym w (...), 3) poręczenie wekslowe współmałżonki R. G. zam. (...) (§ 8 ust. 1). W wypadku nie spłacenia należności (...) w umownym terminie, należność stawała się wymagalna i (...)wzywał Kredytobiorcę do natychmiastowej spłaty (§9 ust. 1 umowy). Od kwoty kapitału kredytu niespłaconego w terminie, do dnia następnego po terminie spłaty (...) naliczał odsetki w wysokości określonej w „Tabeli Stóp Procentowych (...)" dla należności przeterminowanych, której wysokość stanowiła dwukrotność aktualnie obowiązującego oprocentowania nominalnego. W dniu zawarcia umowy stopa procentowa odsetek dla należności przeterminowanych wynosiła 23,70% w stosunku rocznym (§9 ust. 2 umowy). Niespłacenie wymagalnych należności w terminie upoważniało (...)do: 1) podjęcia wszelkich działań zmierzających do odzyskania wymagalnych należności, a w szczególności do ich zaspokojenia z wpływów na rachunek, oraz odmowy wykonania dyspozycji na rachunku również za pomocą kart bankowych, bądź 2) wypowiedzenia umowy, w całości lub części, na zasadach określonych w §10 umowy kredytu (§9 ust. 3 pkt 2 umowy). (...)mógł wypowiedzieć umowę lub nie odnowić jej na kolejny okres, w całości lub w części, oraz podjąć wszelkie działania zmierzające do odzyskania wymagalnych należności (...) w przypadku: 1) niespełnienia przez kredytobiorcę warunków udzielenia/odnowienia kredytu (§10 ust. 1 pkt 1 umowy). Okres wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni i liczony był od dnia doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy, przy czym za datę doręczenia wypowiedzenia uważano również datę awizowania przesyłki poleconej, wysłanej pod ostatni znany

(...) adres kredytobiorcy (§10 ust. 2 umowy). Następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia bądź nie odnowienia przez (...) na kolejny okres 12 miesięcy kredytu, wszelkie zobowiązania kredytobiorcy wynikające z umowy stawały się wymagalne (§10 ust. 3 umowy). Niespłacenie wskazanych w §10 ust. 3 umowy należności powodowało, że do kwoty niespłaconego kredytu (...) doliczał kwotę niespłaconych odsetek i od tak określonej należności, naliczane miały być odsetki według zmiennej stopy procentowej wynikającej z aktualnej (...), dla należności przeterminowanych. W dniu zawarcia umowy stopa procentowa odsetek dla należności przeterminowanych wynosiła 23,70% w stosunku rocznym (§10 ust. 4 pkt 1) umowy).

Zgodnie z deklaracją wekslową z dnia 30 maja 2005 r. M. G. złożył do dyspozycji (...) Bank Spółki Akcyjnej –(...)w Ł. zwany (...)weksel in blanco z jego wystawienia, który Bank miał prawo wypełnić na sumę należnego Bankowi kapitału, odsetek i kosztów, w każdym czasie w wypadku uchybienia terminom zapłaty zawartym w umowie kredytowej nr (...) z dnia 30 maja 2005 r., a także gdy służyć będzie Bankowi prawo zaspokojenia wierzytelności przed nadejściem wskazanych terminów. Bank miał prawo opatrzyć ten weksel datą płatności według swojego uznania, zawiadamiając wystawcę listem poleconym. List ten miał być wysłany na wskazany w deklaracji adres przynajmniej na siedem dni przez terminem płatności. Jednocześnie M. G. zobowiązał się zapłacić sumę wekslową bez protestu na żądanie posiadacza weksla, jako pokrycie długu wobec (...), wynikającego z umowy kredytowej nr (...) z dnia 30 maja 2005 r. Jako miejsce płatności wskazano (...) Bank S.A. w W. – (...)w Ł., zwany (...).

Zgodnie z deklaracją wekslową zgodę na jej treść wyraziła R. G. i poręczyła solidarnie i osobiście za wszystkie zobowiązania istniejące i mogące powstać w przyszłości z tytułu kredytu udzielonego Umową Kredytową nr (...) z dnia 30 maja 2005 r. Oświadczyła, że w związku z tym na złożonym przez wystawcę wekslu złożyła swój podpis jako solidarny poręczyciel za wystawcę. W przypadku wypełnienia weksla przez(...) zgodnie z deklaracją poręczająca powinna być na równi z wystawcą weksla zawiadomiona o płatności na siedem dni przed terminem płatności.

Na deklaracji wekslowej własnoręczny podpis złożyli M. G. i R. G..

Pismem z dnia 17 września 2011 roku (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (...) w Ł. wypowiedział M. G. umowę kredytu w rachunku bieżącym.

W dniu 4 lutego 2013 r. (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (...) w Ł. wniósł powództwo przeciwko M. G. o zapłatę kwoty 128.537,90 złotych. Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku zasądził od pozwanego M. G. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. kwotę 128.537,90 złotych wraz z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od kwot: 100.000 zł od dnia 04 lutego 2013 r. do dnia zapłaty, 1.971,83 zł od dnia 04 lutego 2013 r. do dnia zapłaty, 22.316,43 zł od dnia 04 lutego 2013 r. do dnia zapłaty.

Z dniem 22 listopada 2013 roku nastąpiła zmiana firmy powoda z (...) Bank – Spółka Akcyjna na (...) Spółka Akcyjna.

W dniu 22 kwietnia 2014 r. (data wpływu) (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. wniósł o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi z dnia 18 lutego 2013 r.

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku nadał klauzulę wykonalności prawomocnemu wyrokowi wydanemu przez Sąd Okręgowy w Białymstoku z dnia 18 grudnia 2013 r., VII GC 159/13 na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., na którego przeszło uprawnienie poprzedniego wierzyciela (...) Banku Spółki Akcyjnej w W..

W dniu 16 lipca 2014 r. (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W.(...) w Ł. złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko M. G..

Postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Woli w Warszawie R. W. umorzył postępowanie egzekucyjne.

Pismem z dnia 10 sierpnia 2016 r. Bank wezwał R. G. do wykupu weksla do dnia 26 sierpnia 2016 r. Wezwanie zostało wysłane pozwanej na adres (...), jednak pozwana nie odebrała przesyłki.

Sąd Okręgowy odwołując się do przepisów ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe ocenił, że przedstawiony przez powoda weksel został wypełniony prawidłowo, zawiera niezbędne elementy z art. 1 Prawa wekslowego. Nie zawiera żadnych wad formalnych. Wypełnienie zostało dokonane zgodnie z regulacjami ustalonymi przez strony w deklaracji wekslowej. Powód wypełniając przedmiotowy weksel in blanco na kwotę 175.445,17 zł postąpił zgodnie z deklaracją wekslową.

Jednocześnie Sąd nie podzielił podniesionych przez pozwaną zarzutów, kwestionujących ważność udzielonego poręczenia. W pierwszej kolejności stwierdził, że poręczenie wekslowe udzielone przez pozwaną na drugiej stronie weksla było ważne i skuteczne. Z treści sformułowania zamieszonego na odwrotnej stronie, jednoznacznie bowiem wynikało, że pozwana wyraziła wolę zobowiązania się w charakterze poręczyciela wekslowego poprzez własnoręczny zapis „poręczam za wystawcę weksla" i złożenie pod tym tekstem swojego podpisu.

Według Sądu nie doszło też do przedawnienia wierzytelności wekslowej, albowiem ulega ona przedawnieniu w terminie szczególnym wynikającym z art. 70 ustawy Prawo wekslowe, tj. po upływie trzech lat od dnia płatności weksla in blanco. Skoro zaś w niniejszej sprawie data płatności weksla została oznaczona na 26 sierpnia 2016 r., to od tej daty biegł termin przedawnienia wobec pozwanej. Pozew natomiast został złożony 10 października 2016 r., a więc przed upływem terminu przedawnienia.

Sąd nie zgodził się również z pozwaną, jakoby weksel został wypełniony po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało bowiem, że weksel został wypełniony zgodnie z deklaracją wekslową przed upływem terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego. W dniu 18 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku w wyroku uwzględnił w całości powództwo, a postanowieniem z dnia 5 czerwca 2014 roku nadano wspomnianemu wyrokowi klauzulę wykonalności. W dniu 16 lipca 2014 r. wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które zostało umorzone postanowieniem komornika z dnia 12 sierpnia 2015 r. Wspomniane czynności przed sądem oraz organem egzekucyjnym, zgodnie z art. 123 § 1 k.c., spowodowały zaś przerwanie biegu przedawnienia roszczenia.

Zdaniem Sądu na uwzględnienie nie zasługiwały również zarzuty pozwanej co do niezgodnego z deklaracją wekslową wypełnienia weksla oraz co do nieprawidłowego wezwania do wykupu weksla. Powód bowiem powiadomił pozwaną o wypełnieniu weksla i wezwał do wykupu weksla do dnia 26 sierpnia 2016 r. Tym samym poinformował ją w wystarczający sposób o wypełnieniu weksla, dniu jego płatności oraz ewentualnej możliwości zapoznania się z oryginałem weksla. Pismo zostało wysłane na adres pozwanej, który podała w umowie, jak i na deklaracji wekslowej. Pozwana w żaden sposób nie udowodniła, iż poinformowała powoda o zmianie adresu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uwzględnił powództwo w całości, o kosztach orzekając na mocy art. 98 § 1 k.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

W apelacji od tego wyroku pozwana, zarzucając „rażące naruszenie oraz obrazę art. 123 k.c. w zw. z art. 117, 118 i 119 k.c.", a także „naruszenie oraz obrazę wszystkich wymienionych w zaskarżonym wyroku artykułów Prawa wekslowego", wnosiła o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew wywodom skarżącej Sąd Okręgowy nie dopuścił się żadnego z zarzucanych mu uchybień, a przeprowadzone rozważania prawne i ich argumentacja zawarta w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku zasługują na pełną akceptację i mogą być przyjęte za własne przez Sąd odwoławczy.

Sąd I instancji poddał wszechstronnej, wnikliwej ocenie materiał dowodowy zgromadzony w trakcie postępowania, ustalając prawidłowy stan faktyczny sprawy stanowiący podstawę do rozważań nad stosowaniem przepisów prawa

materialnego. Sąd wskazał również dowody (w postaci umowy kredytu, weksla, deklaracji wekslowej, pozwu, przeciwko wystawcy weksla, wyroku uwzględniającego roszczenie powoda wobec wystawcy weksla, wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, wniosku o wszczęcie egzekucji, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec wystawcy weksla, wezwania pozwanej do wykupu weksla), na jakich oparł swoje rozstrzygnięcie. Przy czym zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że pozwana w żaden sposób nie zakwestionowała wiarygodności tych dowodów, ani prawdziwości zawartych w nich danych.

Podkreślić trzeba, że w sprawie nie został skutecznie podważony fakt udzielenia przez pozwaną na wystawionym przez jej małżonka wekslu in blanco poręczenia wekslowego w rozumieniu art. 31 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 160). Świadczy bowiem o tym fakt, że na odwrocie weksla znajduje się zwrot „poręczam" i podpis pozwanej. Przy czym – wbrew odmiennemu stanowisku skarżącej – nie ma znaczenia, że jej nazwisko nie figuruje na pierwszej stronie weksla; zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem sądowym poręczenie wekslowe może być umieszczone także na odwrotnej stronie weksla (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 kwietnia 2016 r., I ACa 4/16). Nie ulega zaś wątpliwości, że złożenie na wekslu podpisu spowodowało powstanie po stronie pozwanej zobowiązania wekslowego.

W piśmiennictwie i w judykaturze wskazuje się, że poręczenie wekslowe jest przyjęciem odpowiedzialności przez poręczającego wobec każdego posiadacza weksla za zobowiązania wekslowe. Może ono zabezpieczać wykonanie zobowiązania niezależnie od źródła jego powstania. Awal zabezpiecza jednak tylko zobowiązanie wekslowe. Cechuje się ono abstrakcyjnością i bezwarunkowością. Akcesoryjność poręczenia wekslowego wykazuje cechy odmienne w stosunku do innych zabezpieczeń, w tym poręczenia cywilnego. Zobowiązanie awalisty powstaje niezależnie od istnienia zobowiązanie dłużnika głównego w sensie materialnym; wystarczy, że zobowiązanie to zostało prawidłowo wyrażone na dokumencie wekslowym w sensie formalnym. Z tego też względu akcesoryjność poręczenia wekslowego określana jest jako akcesoryjność formalna. Zobowiązanie poręczyciela wekslowego jest jednak zobowiązaniem samodzielnym. Awalista zobowiązuje się nie wobec awalata, lecz względem jego wierzyciela. Jeżeli zobowiązanie osoby, za którą poręczył jest formalnie ważne, odpowiada samodzielnie, tj. niezależnie od zobowiązania poręczonego (zob. wyrok SN z dnia 12 grudnia 2008 r, II CSK 360/08, z aprobującą glosą S. Czarneckiego, LEX nr 584726).

Z tego powodu w realiach niniejszej sprawy przedmiotem poręczenia udzielonego przez pozwaną nie była należność główna, wynikająca z umowy kredytu, lecz należność wekslowa, powstała w wyniku wypełnienia weksla in blanco. Oznacza to więc, że do czasu wypełnienia weksla i opatrzenia go datą płatności, pozwana nie była dłużnikiem wekslowym powoda, gdyż nie istniało jeszcze jej zobowiązanie wekslowe do zapłaty. W związku z tym nie mógł się rozpocząć bieg terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę z weksla. Jej zobowiązanie względem powoda, wynikające z poręczenia na wekslu za męża, mogło bowiem powstać dopiero z chwilą prawidłowego uzupełnienia weksla, a termin przedawnienia roszczenia wekslowego przeciwko niej – wynoszący zgodnie z 3 lata – mógł zacząć swój bieg dopiero od dnia płatności wypełnionego weksla (por. wyrok SN z dnia 13 grudnia 2012 r., IV CSK 199/12, LEX nr 1288713). Zważywszy, że data płatności weksla została wyznaczona na 26 sierpnia 2016 r., oczywistym jest, że 3-letni termin przedawnienia nie upłynął w dacie wnoszenia powództwa (6 października 2016 r. – data nadania na Poczcie Polskiej – k. 24).

Jak słusznie ocenił Sąd I instancji, nie był też zasadny zarzut wypełnienia weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego. Wskazać trzeba, że w tym zakresie pozwana pozostawała w błędnym przekonaniu o przedawnieniu roszczenia powoda wobec jej męża wynikającego z tytułu zawartej umowy kredytu. Umknęło bowiem uwadze pozwanej, że powód przed upływem terminu przedawnienia przedmiotowego roszczenia wystąpił na drogę postępowania sądowego, uzyskując następnie tytuł wykonawczy, który – jak się później okazało – bezskutecznie próbował wyegzekwować. Stosownie zaś do art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Przy czym po myśli art. 124 § 2 k.c. w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji,

przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Skoro więc – jak wynikało z materiału dowodowego sprawy – postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec męża pozwanej zostało zakończone postanowieniem komornika z dnia 12 sierpnia 2015 r. o jego umorzeniu, zaś wezwanie do wykupu weksla nastąpiło 26 sierpnia 2016 r., nie można było twierdzić, że weksel został wypełniony po wygaśnięciu głównego zobowiązania.

Nie miała również racji pozwana twierdząc, że deklaracja wekslowa była nieważna z mocy przepisów prawa wekslowego, jako że nie zawierała wzmianki o kwocie zadłużenia. Deklarację wekslową należy traktować jako porozumienie o którym mowa w art. 10 prawa wekslowego. Skoro zaś w niniejszej sprawie z porozumienia tego wprost wynikało, że wystawiony weksel in blanco służył do zabezpieczenia należności wynikających z umowy kredytu łączącej powoda z mężem pozwanej, implicite zawarta w nim była też i suma zadłużenia. Przyjęcie w takiej sytuacji skutku w postaci niepowstania odpowiedzialności wystawcy w ogóle przeczyłoby bowiem gwarancyjnej funkcji weksla in blanco (por. np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2001, II CKN 25/00).

Końcowo, jako nieudowodnione należało potraktować twierdzenia pozwanej o celowym wysyłaniu jej przez powoda korespondencji w postaci przede wszystkim wezwania do wykupu weksla na nieaktualny adres. W aktach sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów świadczących, o tym, że pozwana poinformowała powoda o zmianie swego adresu. Okoliczność zaś, że uprzednio powód pisma do męża pozwanej kierował na aktualny adres nie oznacza, że znany był mu adres skarżącej; adresy te mogły być przecież różne.

Reasumując, stwierdzić trzeba, że pozwana nie zaoferowała żadnych dowodów pozwalających na przyjęcie, iż nie było podstaw do domagania się od niej jako poręczycielki wekslowej zasądzenia kwoty 175.445,17 zł należności głównej wraz z odsetkami.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia apelacji pozwanej, Sąd Apelacyjny w oparciu o przepis art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

(...)